

Istun ruohikolla, joka on vielä aamu kasteesta kostea. Juuri leikatun ruohon tuoksu on hurmaava. Minua kohden kävelee sumea hahmo, hän on tyttö, jolla on päällään valkoinen yö-mekko ja hän kantaa sylissään pientä kukka kimppua. Hänen tumman ruskeat lainehtivat hiuksensa heiluvat leikkisästi tytön hypähdellessä minua kohti. -Mathias, ala nyt herätä. Jaksat vielä tämän päivän vielä. se oli äiti. Herään ja nousen nopeasti istumaan. Muistan, että tänään alkoi viimeinen päivä koulussa, eikä mitään oppikirjoja tarvita. Yritän muistella äskeistä untani, se oli taianomainen. Tyttöä en tunnistanut. -Mathias, nyt aivan oikeasti. Jollet nyt herää tulen pukemaan sinut. Äidin ääni on huolehtiva ja kuulostaa aivan kun hän puhuisi pienelle lapselle. -Heräsin jo! Katson nopeasti ulos ikkunastani, sää on hyvin kaunis ja aurinko paistaa. Puhelimeni alkaa väristä yöpöydälläni. Näytöllä lukee 'Jape'. ääh, en taida vastata. Jape on paraskaverini, ollut jo koko yläasteen. Hän on meistä kahdesta se eläväisempi puolisko. Japen oikea nimi on Joonas, mutta Jape on ollut jotenkin parempi. Kahmaisen vaatekaapistani nopeasti kangas shortsit ja valkoisen t-paidan. Suihkussa en kerkeäisi käydä. Puhelimeni alkaa värisemään uudelleen. 'Jape'. Vastaan -No? Onko hurrikaani iskenyt vai mikä on ko noin soittelet? Kysyn hieman äreään sävyyn. -Jos aiot kyydillä tulla, kannattaisi äkkiä alkaa tulemaan ulos. Hän nauraa ja katkaisee puhelun. Muistan, että hän sai mauton... vihdoin ja viimein. Vielä viimeinen vilkaisu peilistä ja se olis menoks. Otan keittiöstä nopeasti mukaani omenan, jonka äitini oli minulle sinne jättänyt ja suuntasin ulos ovesta. Kokeilin vielä ennen oven lukitsemista, että minulla oli avaimet ja puhelin taskussa. Pihassamme komeilee uuden karhea mauto, ja Jape istuu kyydissä muina miehinä. Avaan oven -Kai täällä on edes ilmastointi? Ja hän nauraa räkäisesti. Olen kyllä onnekas, kun kaverina on ihminen, joka aina jaksaa nauraa jutuilteni. -Mennäänkö? Hän kysyy. -Eikä meinata! naurahdan takaisin ja hän lähtee ajamaan pois pihaltamme. Taaksemme jää vihreä paratiisi, jossa on muotoiltuja puita ja ihana teko lampi, jonka äitini oli meille tehnyt. Olemme pian koulun pihalla, jonne Jape parkkeeraa mautonsa. Saamme peräämme muutaman ihailevan katseen rinnakkaisluokkamme tytöiltä. He kääntyvät toisiaan kohden ja alkavat hihittää ja supista. Vastaamme kävelee luokallamme oleva tyttö, hän luulee itsestään aivan liikoja. - Hei pojat. Tyttö sanoo ja yrittää näyttää söpöltä. -Make, etsä olis halunnut lähtee mun kanssa sinne koulun tanssiaisiin? Se kysyy hyvin kimeällä äänellä yrittäen saada meidät pitämään itsestään. -En kiitos. Ja jatkamme Japen kanssa matkaa. -Mieluummin lähtisin vaikka Fian kanssa. Jape alkaa nauraa ja esittää säikähtävänsä ja hyppää viereltäni metrin näyttäen kauhistuneelta. Kuulen jonkun juoksevan meidät kiinni. -Make, onks sul vai jo joku, jonka kanssa meet? Tyttö -Maria Keto näyttää ärsyyntyneeltä ja toivoo minun haluavan lähteä hänen kanssaan. Jape alkaa nauraa taas kovaa huutoa. -Joo kyllä sillä on, se tulee mun kanssa. Jape tarraa kädestäni kiinni ja esittää pussaavansa minua poskelle. -Ootteks te homoja?! Maria katsoo meitä hyvin järkyttyneenä, ja päätän esittää rooliani. Muiskautan Japen poskelle pusun. Tai ainakin melkein. -Joo, mitä sä nyt luulit. Kauempaata kuuluu hirveä nauru rymäkkä, kun kaverimme nauravat nähdessään Marian ilmeen ja meidän esityksemme. -No ei helvetissä olla! Sun kanssa en vaa oo sinne tulossa. Saatuaani lauseeni päätökseen Jape päästää irti ja pyyhkäisee poskensa ja nauraa Marialle. Käymme viemässä kaapeillemme kenkämme ja suuntaamme ohjeiden mukaisesti luokanvalvojamme luokse. Luokassa Maria ei tapansa mukaan yritä päästä viereeni istumaan, vaan istuu kavereidensa ympäröimänä, vaikken kyllä usko, että he hirveästi hänestä pitäisikään, ja supisee heille jotain. Yksi tytöistä kääntyy minua kohden ja katsoo epäilevästi. -Oletteko te tosiaan homoja Japen kanssa? Hän selvästikin suuntaa kysymyksen minulle. Katsahdan Japea, ja kaikki luokan pojat alkavat nauraa kanssamme. Nyt Jape nostaa katseensa pöydästä ja esittää pyyhkivänsä kyyneleitä silmistään. -Jos mä todella tunnen

Maken, niin osaan sanoa, että jos se auttaa pitämään Marian kaukana, niin kyllä... ainakin teidän mielissä. Ja nauru alkaa taas. Maria on aivan punainen ja ei kyllä ole kirkkaan punainen helotus kaukana muidenkaan tyttöjen kasvoilta. Luokanvalvojamme yrittää nyt saada huomiomme. -Kun kerta on Makesta ja Japesta hauskaa jutella ja pilaila homojen kustannuksella, voisimmekin jokainen ilmaista mielipiteemme heistä, ja luoda tästä keskustelun. Opettaja luo katseensa meihin ja katsoo odottavasti. Hän ei nuoreksi mieheksi, ole kovinkaan huono kertomaan ihmisille kuinka vitussa tulisi opettajia kunnioittaa ja kohdella. Maria katsoo ihailevasti opettajaa. -Make aloita sinä vaikka. Kaikkien katseet kääntyy minua kohden. -Mielestäni homoista ja homoudesta keskustellaan aivan liian vähän. Ja sekin, että kuinka ihminen tietää olevansa homo. Nyt on Marian vuoro soittaa suutaan minulle. -No katos, jollei esim. sinua satu tytöt kiinnostamaan, niin silloin olet luultavammin homo. Hän vilkaisee minua merkitsevästi ja tytöt hänen ympärillään alkavat hihittää. -Mutta se ei tarkoita sitä, että jos en sattuisi nyt pitämään hirveämmin jostain tietystä työstä, että olisin homo. Nyt oli kaikkien muiden vuoro naurattaa ja Maria valahtaa täysin punaiseksi. Keskustelimme asiasta ummet ja lammet. Myöhemmin keskusradiostamme alkaa kuulua korvia viiltävä kirskuva ääni. -Oh, oi anteeksi lapsukaiset. Se on rehtorimme Henna Kimola. Hän pyrkii olemaan edellä aikaansa, ja hankkii kaikki uusimmat elektroniikat yms. Hän osaa hyvä jos avata tietokoneen jonkun muun avustuksella. Ihailtava into. -Nyt kun olette kaikki lv:nne luona, niin voisimmekin aloittaa. Menemme ruokailuun porrastetusti, ensiksi ysit, sitten kasit, ja viimeisempänä seiskat. Sieltä jatkamme juhlasaliimme, jossa kerron loput ohjeista. Kaikki ovat vielä hetken hiljaa, kunnes Jape avaa taas suunsa. -Heii, kerranki me lähdetään ensinmäisinä! Hän villitsee koko luokkaa. Luokanvalvojamme ei enää jaksa kiinnostua pelleilystämme... onnkesi. Hän on ollut varmaan koko ylä-asteen paras opettaja. Rento, mutta kuria pitävä lölykkä. Opettaja vilkaisee ovesta. -Voisimme lähteä. Ei mitään sähläystä sitten. Käyttäytykää, kuin ysiluokkalaiset... viimeisen päivän kunniaksi. Ruokalassa istumme tutuille paikoillemme. Muutava rinnakkaisluokkalaisemme tulee istumaan kanssamme. Rehtori kävelee luoksemme hitain ja epäilyttävin askelin. -Mathias Jokinen, mitä sinulla on päälläsi! Hän ei osoittanut lausahdusta kysymyksenä. Hän katsoi minua todella vihaisesti. Nyt vasta huomaan olevani yksi ainoista, jolla ei ole "siistiä pukeutumista" joksi rehtorimme kutsuu tummaa pukua. -Vaatteet näyttäisi. Vastasin saadessani naurahduksen saatteeksi muilta pöydässä olijoilta. Vilautan hänelle levän hymyn. -Anteeksi rehtori Kimola. Yritin näyttää surulliselta. Nostan katseeni pöydästä, -Mutta minua ei pahemmin kiinnosta pukea mitään helvetin lämpöpukua... koulun päättäreihin! Saan sanottua, kun hän selvästikkin tuntuu saaneensa tarpeeksi minusta. -JÄLKI-ISTUNTOON todistusten palautuksen jälkeen. -Ohho, empä taida. Mulla on muutakin tekemistä, kuin täällä istuminen sinun kanssasi. Ja kiitos, on minustakin hianoa, että pääsin läpi ylä-asteelta. Jatkan syömistä, vaikka rehtorin syyttävä ilme tuijottaa niskaani pahemman kerran. Hän luovuttaa, onneksi. Jatkamme jutusteluamme, kunnes näen portailta kävelevän tumman ruskea hiuksisen tytön, jolla on päällään kevyt valkoinen kesä-mekko. Hän on hieman lyhyt, mutta erittäin suloinen. Katson vain hänen laskeutumistaan. Se on kevyttä. Hänen hiuksensa ovat kevyesti laineilla. Ne heiluvat leikkisästi tytön kävellessä. -Make, MAKE! Perkele MATHIAS! Herää uneksia, mitä sä katot? Jape katsoo minua hämääntyneen näköisenä. Vilkaissin vielä nopeasti tyttöä ja näen hänen hymyilevän kaverilleen, enenpää en kerkeä näkemään, kun Jape nappaa leukani kätensä väliin ja kääntää sen itseään kohden. -Make! Mennäänkö huomenna sinne Tinon bileisiin? Nyökkään hänelle nopeasti ja yritän vielä löytää tyttöä. -Make, ähh ihan sama. Mennään nyt sinne saliin. Salissa pääsemme istumaan aivan takariviin, onneksi. Pian muutkin luokat saapuvat saliin. Rehtorimme menee seisomaan Lavalle ja ottaa mikin käteensä. Hän pitää hyvin puuduttavan

puheen meille, suvi virsi. -Nyt pyydämme lavalle luokka asteittain ysimme. He ovat tehneet pitkän ja kovan työn -ainakin osa heistä- ja nyt palkitsemme heidät heidän uurastustaan kuvaavalla päästötodistuksella. Tiedän rehtorin tarkoittavan minua tuossa kovan työn kohdasta.

Yritän hakea katseellani tätä portaikossa kävellyttä tyttö, ei missään. Ehkä se oli joku liiallisen koulussa olon tuote. -Ensinmäisenä 9 A. Oppilaita lähtee kävelemään kohden lavaa. Tämä meni nopeasti. -Sitten pyydämme 9 B luokan. Rehtori väistää taas tieltä, kun oppilaat valuvat lavalle. Kaverini Kimi Laatukka nimi mainitaan huudamme minä ja Jape yhteen ääneen -GO KIMI!Laatu!! Jätkä punastui vähän, mutta meni kumminkin hakemaan todistuksensa ja kättelee lv:aansa. Pian rehtori kapuaa taas lavalle. -Pidetäänpä tämä juhla arvokkaana, eikä huudella sieltä takaata mitään! Mutta on aika kutsua vielä viimeinen luokka 9 C, olkaa hyvät. Rehtori lähtee yrmeä ilme kasvoillaan lavalta meidän saapuessa sinne. Järjestäydymme riviin lavalle. Näen viereeni ilmaantuneen samaisen tytön, joka oli aiemmin ruokailussa kävellyt portaissa. Unohdun katsomaan tyttöä ja havahdun vasta opettajan mainitessa minut. -Mathias Jokinen. Lähden kävelemään kohti opettajaa ja hän ojentaa todistuksen, jonka jälkeen kättälee ja kuiskaa minulle -Onneksi oleen Make, pääsit ylä-asteelta läpi. Ja suo minulle hymyn. -Fia Julassuo. Tyttö vierestäni lähtee kävelemään kohti opettajaa. Fia ei vittu, mitä multa on mennyt ohi, onko toi tosiaan se tyttö, jolla oli rumat rillit, likaiset hiukset, rumat vaatteet päällä. Onko tuo tosiaan Fia? Tyttö kävelee takaisin vierelleni ja näen hänen hymyilevän minulle rauhallisesti. Hymyilen hänelle takaisin.